

IESLODZĪJUMĀ CĒZAREJĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 24, Apd 25, Apd 26, 1kor 1:23.

ATMIŅAS PANTS:

“Es lūdzu Dievu, lai agrāk vai vēlāk ne vien tu, bet arī visi pārējie, kas šodien manī klausās, kļūtu tādi paši, kāds esmu es, tikai bez šīm važām” (Apd 26:29).

Ar Pāvila pārvešanu uz Cēzareju sākās divus gadus ilgs ieslodzījums šajā pilsētā (Apd 24:27), precīzāk -- Hēroda pilī (Apd 23:35), kas bija oficiālā Romas pārvaldnieka rezidence. Šo gadu laikā viņam bija vairākas nopratināšanas, kurās viņš stājās divu Romas pārvaldnieku (Fēliksa un Festus) un ķēniņa Agripas II priekšā, tādējādi tālāk izpildot kalpošanu, ko Dievs viņam bija devis (Apd 9:15).

Visās pratināšanās Pāvils vienmēr tika pasludināts par nevainīgu, apgalvojot, ka nav pierādījumu pret viņu, jo nebija liecinieku. Patiesībā viss stāsts bija ar nolūku parādīt, ka Pāvils nebija izdarījis neko tādu, kā dēļ viņam būtu jāsež ieslodzījumā, un ka viņš varētu tikt atbrīvots, ja viņš nebūtu vērsies pie cēzara (Apd 26:32). Tomēr šīs nopratināšanas deva viņam iespējas liecināt par Jēzu un lielo cerību, kas atrodama augšāmcelšanās apsolījumā.

Tomēr tie vienalga bija dziļa satraukuma, kā arī nogurdinoša ieslodzījuma pilni gadi, kuros apustulim, šķiet, nebija nekāda atbalsta no draudzes Jeruzālemē, kuras vadītāji vēl joprojām “loloja jūtas, ka Pāvils ir lielā mērā atbildīgs par pastāvošajiem aizspriedumiem” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 403. lpp.).

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. septembrī.

Fēliksa priekšā

Piecas dienas pēc Pāvila pārvešanas uz Cēzareju grupa svarīgu jūdu vadītāju – augstais priesteris, daži sinedrija locekļi un profesionāls jurists vārdā Tertullus – ieradās no Jeruzālemes un oficiāli izteica Fēliksa priekšā savu lietu pret apustuli (Apd 24:1–9).

Šī ir vienīgā lieta Apustuļu darbos, kurā apsūdzētāji piesaista juristu. Savā runā Tertullus izmēģināja interesantu stratēģiju, kā iemantot pārvaldnieka labvēlību. Tā nebija patiesība, ka Fēliksa pārvaldībā jūdi būtu baudījuši ilgu miera periodu. Patiesībā neviens cits pārvaldnieks nebija bijis tik vardarbīgs un represīvs, un šī apspiešana jūdus radīja milzīgu naidu pret romiešu valdību. Ar lielām izdomas spējām Tertullus izmantoja paša pārvaldnieka pārvaldes politiku, lai pārliecinātu viņu, ka arī šajā gadījumā viņš panāks politisku stabilitāti tikai ar smagu apspiešanu.

Tad viņš turpināja spiedienu ar trim specifiskām apsūdzībām pret Pāvilu: (1) ka Pāvils bija nemieru cēlājs, kas pastāvīgi radīja nemierus jūdus visā impērijā (Apd 24:5), (2) ka viņš bija nārcariešu sektas vadonis (Apd 24:5), kas padarīja kristietību kopumā par zināmu kaitniecisku kustību un (3) ka viņš ir mēģinājis apgānīt Jeruzālemes templi (Apd 24:6).

Izlasi Apd 24:10–19. Kā Pāvils atbildēja uz katru no šīm apsūdzībām? _____

Divi argumenti, ko izteica Pāvils, radīja triecienu apsūdzētājiem: (1) Āzijas liecinieku trūkums (Apd 24:18, 19), kas varēja padarīt izmeklēšanas procesu par nepamatotu, un (2) fakts, ka jūdi varēja runāt tikai par Pāvila pratināšanu pirms nedēļas sinedrija priekšā (Apd 24:20). Viņiem nebija, par ko viņu apsūdzēt, izņemot to, ka viņš ticēja augšāmcelšanai no mirušajiem (salīdzini ar Apd 23:6).

Fēlikss nekavējoties saprata Pāvila argumentu spēku, arī tāpēc, ka viņš zināja par kristietību, iespējams, pateicoties viņa jūdu izcelsmes sievai Drusillai. Fakts bija tāds, ka viņš nolēma atlikt lietas izskatīšanu (Apd 24:22).

Fēliksa atbilde (Apd 24:24–27) atklāj daudz vairāk par viņa raksturu: viņš vilcinājās, bija atvērts kukuļiem un izmantoja situācijas savā labā. Pāvilam bija maz izredžu uz godīgu tiesu ar tādu cilvēku kā Fēlikss.

Izlasi Apd 24:16. Pāvils teica, ka viņš vienmēr “cenšas Dieva un cilvēku priekšā paturēt tīru sirdsapziņu”. Ko tas nozīmē? Kas tev būtu jāizmaina, lai varētu teikt to pašu? _____

Fēsta priekšā

Pēc divu gadu ilgas Pāvila paturēšanas cietumā, tikai lai iegūtu jūdu labvēlību, Fēliksa vietā kā Jūdejas pārvaldnieks tika iecelts Fēsts (Apd 24:27). Fēsts valdīja no 60. līdz 62. gadam.

Izlasi Apd 25:1–5. Kā tas palīdz atklāt naidu, ko patiesības sludināšana var izraisīt cilvēkos, kas negrib tai ticēt? _____

Iespējams, tāpēc, ka viņi jau vienreiz bija cietuši neveiksmi savos mēģinājumos pārliecināt Fēliksu par apsūdzībām pret Pāvilu, vadītāji negribēja vairs neko uzsākt. Šķiet, Fēsts pirmajā Jeruzālemes apmeklējumā viņu lūdz mainīt juridiskās pozīcijas, nododot Pāvilu atpakaļ viņu rokās, lai sindrijs varētu lietu risināt saskaņā ar jūdu likumiem.

Tomēr lūgums bija tikai maskēšanās, lai noklusētu viņu patieso nodomu nogalināt Pāvilu. Lai gan Fēsts bija labprātīgs atsākt lietu, viņš teica, ka iztiesāšana notiks Cēzarejā, nevis Jeruzālemē, kas nozīmē, ka Pāvils tiks tiesāts pēc Romas likuma.

Tiklīdz Fēsts atgriezās Cēzarejā, viņš sasauca tribunālu, un Pāvila pretinieki sāka izteikt savas apsūdzības pret Pāvilu (Apd 25:7). Šajā reizē Lūka apsūdzību neatkārtot, bet, balsoties uz Pāvila atbildēm (Apd 25:8), mēs varam redzēt, ka tās bija līdzīgas pirms diviem gadiem izteiktajām, varbūt ar papildu uzsvāru, ka, būdams kūdītājs, Pāvils rada arī draudus impērijai.

Izlasi Apd 25:9–12. Kā Pāvils reaģēja, jūtot, ka Fēsts varētu izmantot viņu politiskiem nolūkiem? _____

Beigās izrādījās, ka Fēsts daudz neatšķīrās no Fēliksa attiecībā uz viņa politiskajām stratēģijām (Apd 24:27). Negribēdams jau tik agri savā pārvaldībā zaudēt jūdu atbalstu, pasludinot Pāvilu par nevainīgu, viņš izdomāja izpildīt viņu sākotnējo lūgumu: lai apustuli tiesā sindrijs Jeruzālemē.

Tomēr tas nebija pieņemams Pāvilam, kurš zināja, ka viņš nevarēja gaidīt godīgu izturēšanos, atstāts savu ienaidnieku untumiem. Tā, izmantojot savas romieša tiesības, viņš uzstāja, ka ir tiesīgs būt Romas tribunāla tiesāts un, neredzēdams citu izeju no bīstamās situācijas, viņš griezās pie Romas tiesas augstākās institūcijas, kas bija pats imperators.

Agripas priekšā

Fēsts piekrita apmierināt Pāvila lūgumu tikt sūtītam uz Romu (Apd 25:12). Vienlaikus pārvaldnieks izmantoja iespēju apmeklēt Hērodu Agripu II, lai lūgtu padomu attiecībā uz Pāvila gadījumu, īpaši attiecībā uz informāciju, ko viņam vajadzētu sūtīt imperatoram savā oficiālajā ziņojumā. Fēsts vēl nebija iepazinis jūdu iekšlietu jautājumus, un Agripa noteikti varēja viņam palīdzēt (Apd 26:2, 3).

Izlasi Apd 25:13–22. Ko Fēsts pateica Agripam par Pāvilu un ko ķēniņš atbildēja? _____

Agripa II, pēdējais no Hēroda pēcnācējiem, ieradās Cēzarejā kopā ar savu māsu Berenīki, lai apsveiktu jauno valdnieku.

Pāvila lietas aprakstā Fēsts izsaka pārsteigumu, ka pret viņu vērstās apsūdzības nebija saistītas ar uzbrukumu valstij – ne politisku, ne kriminālu. Tā vietā jautājums bija par jūdu reliģiju, īpaši par kādu Jēzu, kas “bija miris un par ko Pāvils apgalvo, ka viņš esot dzīvs” (Apd 25:19). Pāvils jau bija apliecinājis sinedrijam, ka viņš tiek tiesāts Jēzus augšāmcelšanās dēļ un tagad Fēsts skaidri pasaka, ka tas patiešām ir galvenais apsūdzības jautājums.

Izlasi Apd 25:23–27. Kā Lūka apraksta ceremoniju, kurā Pāvils nāk Agripas priekšā? _____

“Un šis ārēji elegantās sabiedrības priekšā tagad stāvēja Pāvils ar saslēgtām rokām. Kāda milzīga starpība! Agripam un Berenīkei piederēja vara un stāvoklis, kuru dēļ tos godināja pasaule, bet viņiem trūka rakstura īpašību, kuras vērtē Dievs. Tie bija Viņa likumu pārkāpēji, ar samaitātu sirdi un dzīvi. Viņu rīcību Debesis nevarēja atzīt par labu.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 434. lpp.)

Ko šim stāstam vajadzētu mums mācīt par to, kā ārējais izskats, kas var būt patīkams cilvēka acīm, bieži var sniegt maldinošu priekšstatu attiecībā uz realitāti, kas aiz tā slēpjas? Kā ir ar mums pašiem? Cik atšķirīgs ir izskats no realitātes? _____

Pāvila aizstāvēšanās

Kad telpas bija sapostas un karaliskie viesi apsēdušies blakus pārvaldniekam, tika ievests cietumnieks, lai izteiktu savu aizstāvības runu, kas galvenokārt bija domāta Agripam, jo Fēsts to jau bija dzirdējis iepriekš (Apd 25:8–11).

Izlasi Apd 26:1–23. Ko Pāvils darīja savā runā Agripas priekšā? _____

_____

Pāvila runa patiesībā bija autobiogrāfisks ziņojums par viņa dzīvi gan pirms, gan pēc atgriešanās. Satura ziņā tā atgādina Apd 22:1–21, ko viņš runāja Jeruzālemē pūļa priekšā.

Apustulis iesāka ar mēģinājumu iegūt Agripas labvēlību. Viņš izteica pateicību par iespēju nest savu lietu tik ievērojamas personas priekšā, vēl jo vairāk tāpēc, ka Agripa labi pazina visas tradīcijas un jautājumus, kas bija saistīti ar jūdu reliģiju. Šī iemesla dēļ Agripa varēja būt liels palīgs Romas pārvaldniekam, lai saprastu, ka apsūdzības, kas bija viņam izteiktas, bija bez pamata un nepareizas.

Runa var tikt iedalīta trīs daļās. Pirmajā daļā (Apd 26:4–11) Pāvils apraksta savu kādreizējo farizejisko dievbijību, kas bija plaši zināma viņa laikabiedru vidū Jeruzālemē. Kā farizejs viņš ticēja mirušo augšāmcelšanai, kas bija būtisks papildījums Israēla no senčiem mantotajai cerībai. Tāpēc jūdi runāja paši sev pretī, oponējot viņa mācībai, jo tajā nebija nekā, kas pašos pamatos nebūtu jūdīks. Bet viņš ļoti labi saprata viņu attieksmi un tas bija tāpēc, ka viņš pats reiz bija uzskatījis par neticamu to, ka Dievs būtu varējis uzcelt Jēzu, un ka viņš pats reiz bija vajājis tos, kas bija tā ticējuši.

Otrajā daļā (Apd 26:12–18) Pāvils ziņo, kā satikšanās ar Jēzu uz Damaskas ceļa un aicinājums nest evaņģēlija vēsti pagāniem bija mainījis viņa skatījumu.

Visbeidzot Pāvils saka, ka ietekme, ko viņš bija redzējis (Apd 26:19–23), bija tāda, ka viņam nebija citas iespējas kā paklausīt un īstenot savas misionāra aktivitātes, kas bija vienīgais iemesls, kāpēc viņš tagad atrodas tiesā. Tāpēc patiesais iemesls viņa ieslodzījumam nav tas, ka viņš būtu pārkāpis jūdu likumu vai apgānījis templi. Drīzāk tā bija viņa vēsts par Jēzus nāvi un augšāmcelšanos, kas bija pilnīgā saskaņā ar Rakstiem un ļāva iegūt glābšanu tādā pašā mērā arī ticīgajiem pagāniem.

Izlasi Apd 26:18. Kas saskaņā ar šo pantu notiek ar tiem, kam ir glābšana Kristū? Kā tu esi piedzīvojis šo realitāti? _____

_____

Pāvils vadītāju priekšā

Lai gan Pāvils runāja ar Agripu, pirmais, kas uz viņa runu reaģēja, bija Fēsts, kā mēs redzējam 26:24. Fēstam nebūtu nekādu problēmu, ja Pāvils būtu runājis par dvēseles nemirstību, bet pat senie grieķu izcelsmes romieši zināja, ka abas mācības – nemirstība un augšāmcelšanās – īsti labi neiet kopā. Tāpēc viņi pieķērās pirmajai, bet otro atmeta. Tieši tāpēc Pāvils kādā citā vietā saka, ka evaņģēlijs pagāniem ir muļķība (1kor 1:23).

Cieņpilnā veidā Pāvils aizstāvēja savu uzskatu saprātīgumu un vērsās pie Agripas – pie jūda, kas varēja ne tikai saprast viņu, bet arī apstiprināt, ka tas, ko viņš saka, ir saskaņā ar ebreju praviešiem (Apd 26:25, 26).

Izlasī Apd 26:27, 28. Kāda bija Agripas reakcija uz Pāvila uzmācīgo jautājumu? _____

Pāvila jautājums nostādīja Agripu grūtā situācijā. Kā jūds viņš nekad nebūtu noliedzis savu ticību Rakstiem. No otras puses, ja viņš būtu atbildējis apstiprinoši, viņam nebūtu citas izvēles kā atzīt, ka Jēzus ir Mesija. Viņa atbilde bija gudra izkļūšana no loģiskām lamatām, kurās viņš atradās: “Vai tu mani tik ātri gribi pārliecināt kļūt par kristieti?” (Apd 26:28 NRSV, salīdzini ar citiem tulkojumiem) – šis ir labāks tulkojums grieķu tekstam nekā tradicionālais “tu mani gandrīz pārliecināji kļūt par kristieti” (NKJV).

Pāvila atbilde atklāj iespaidīgu nodošanās līmeni evaņģēlijam: “Es lūdzu Dievu, lai agrāk vai vēlāk ne vien tu, bet arī visi pārējie, kas šodien mani klausās, kļūtu tādi paši, kāds esmu es, tikai bez šīm važām” (Apd 26:29). Pēdējos vārdos apustulis nelūdza, lai viņu atbrīvo, lai viņš varētu būt brīvs kā tie, kas viņā klausās. Viņš vēlējās, lai viņi būtu līdzīgi viņam, izņemot važas. Pāvila misionāra dedzība lielā mērā pārsniedza viņa rūpes par personīgo drošību.

Izlasī Apd 26:30–32. Kā Agripa izteica pārliecību par Pāvila nevainību? _____

Fēstam bija vajadzīga Agripas palīdzība tikai ziņojuma sastādīšanai (Apd 25:25–27). Pāvila vizīte pie cēzara formāli jau bija apstiprināta (Apd 25:12). Cietumnieks vairs neatradās pārvaldnieka atbildībā.

Izlasī Apd 26:24–28. Ko Pāvils beigās piesauca un ko tam vajadzētu liecināt par to, kam vajadzētu būt mūsu augstākajai autoritātei ticības jautājumos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Vai Agripas prāts, dzirdot šos vārdus, atgriezās pie viņa ģimenes notikumiem vēsturē un viņu neauglīgajām pūlēm pret To, ko Pāvils sludināja? Vai viņš atcerējās savu vecvectēvu Hērodu un nevainīgo Betlēmes bērnu slaktiņu? Tēvoci Antipu un Jāņa Kristītāja slepkavību? Savu tēvu un apustuļa Jēkaba slepkavību? Vai nelaimēs, kas ātri nāca pār šiem ķēniņiem, viņš saskatīja pierādījumu Dieva nepatikai, kas bija kā sekas viņu noziegumiem pret Viņa kalpiem? Vai to dienu greznība un izrādīšanās atgādināja Agripam par laiku, kad viņa paša tēvs, kas bija varenāks monarhs par viņu pašu, stāvēja tajā pašā pilsētā, ģērbies mirdzošās drēbēs, cilvēkiem saucot, ka viņš ir Dievs? Vai viņš bija aizmirsis, ka, pat pirms bija pārstājuši skanēt apbrīna pilnie saucieni, ātra un šausmīga atriebība nāca pār iedomīgo ķēniņu? Kaut kas no tā visa izskrēja cauri Agripas atmiņai. Bet viņa tukšumam glaimoja spožums ap viņu, un lepnums un sava svarīguma izjūta izdzina visas cēlākās domas.” (Elenas Vaitas komentārs, The SDA Bible Commentary 6. sēj., 1066., 1067. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet Pāvila lēmumu griezties pie cēzara. Vai šis lēmums bija pareizs (salīdzini ar Apd 25:25, 26:31, 32)? Cik lielā mērā mēs varam likumīgi pieņemt stratēģiskus lēmumus, lai pasargātu sevi, nevis pilnībā paļautos uz Dieva gādību?

2. Pārdomājiet Pāvila teikto Agripam: “Tādēļ, ķēniņ Agripa, es nevarēju būt nepaklausīgs redzējumam no debesīm” (Apd 26:19). Ko tas mums stāsta par Pāvilu? Cik uzticīgi mēs kā kristieši esam savam misijas aicinājumam (1Pēt 2:9, 10)?

3. Pāvils bija dedzīgs par cilvēkiem, nevis par skaitļiem. Pēdējā pratināšanā Cēzarejā viņš saviem klausītājiem pateica, ka viņa sirds ilgas ir, lai viņi visi būtu kā viņš, tas ir, glābti Dieva žēlastībā (Apd 26:29). Viņš savu personīgo brīvību vai taisnību negribēja vairāk par to, lai viņi piedzīvo Dieva glābšanu. Ko mēs varam mācīties no šī viņa parauga? Cik daudz mēs esam labprātīgi upurēt, lai piedzīvotu evaņģēlija izplatīšanos?

4. Agripam bija iespēja dzirdēt evaņģēliju tiešā veidā no Pāvila mutes. Un tomēr viņš to noraidīja. Kā mēs varam būt uzmanīgi, lai nepalaistu garām lielās iespējas, kad tās rodas tieši mūsu priekšā? Tas ir, kā mēs varam palikt garīgi noskaņoti uz tām realitātēm, kas ir ap mums?